

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ਜਗਤ ਮੈ ਝੂਠੀ ਦੇਖੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ਅਪਨੇ ਹੀ ਸੁਖ ਸਿਉ ਸਭ ਲਾਗੇ
 ਕਿਆ ਦਾਰਾ ਕਿਆ ਮੀਤ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮੇਰਉ ਮੇਰਉ ਸਭੈ ਕਹਤ ਹੈ ਹਿਤ ਸਿਉ ਬਾਧਿਓ
 ਚੀਤ ॥ ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ ਸੰਗੀ ਨਹ ਕੇਉ ਇਹ ਅਚਰਜ ਹੈ ਰੀਤਿ ॥੧॥ ਮਨ ਮੂਰਖ ਅਜਹੂ ਨਹ
 ਸਮਝਤ ਸਿਖ ਦੈ ਹਾਰਿਓ ਨੀਤ ॥ ਨਾਨਕ ਭਉਜਲੁ ਪਾਰਿ ਪਰੈ ਜਉ ਗਾਵੈ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਗੀਤ
 ॥੨॥੩॥੬॥੩੮॥੪੭॥ {ਪੰਨਾ 536}

ਪਦਅਰਥ:- ਮਹਿ—ਵਿਚ। ਪ੍ਰੀਤਿ—ਪਿਆਰ। ਸਿਉ—ਨਾਲ, ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ। ਸਭਿ—ਸਾਰੇ (ਸਨਬੰਧੀ)।
 ਕਿਆ—ਕੀਹ, ਚਾਹੇ, ਭਾਵੇਂ। ਦਾਰਾ—ਇਸਤ੍ਰੀ।1। ਰਹਾਉ।

ਮੇਰਉ—ਮੇਰਾ। ਹਿਤ—ਮੇਹ। ਸਿਉ—ਨਾਲ। ਬਾਧਿਓ—ਬੱਝਾ ਹੋਇਆ। ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ—ਅਖ਼ੀਰਲੇ
 ਸਮੇ। ਸੰਗੀ—ਸਾਥੀ। ਕੇਉ—ਕੋਈ ਭੀ। ਰੀਤਿ—ਮਰਯਾਦਾ, ਜਗਤ-ਚਾਲ।1।

ਮਨ—ਹੇ ਮਨ! ਅਜਹੂ—ਅਜੇ ਭੀ। ਸਿਖ—ਸਿੱਖਿਆ। ਦੈ—ਦੇ ਕੇ। ਨੀਤ—ਨਿੱਤ, ਸਦਾ।
 ਭਉਜਲੁ—ਸੰਸਾਰ-ਸਮੁੰਦਰ। ਜਉ—ਜਦੋਂ।2।

ਅਰਥ:- ਹੇ ਭਾਈ! ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ (ਸਨਬੰਧੀਆਂ ਦਾ) ਪਿਆਰ ਮੈਂ ਝੂਠਾ ਹੀ ਵੇਖਿਆ ਹੈ। ਚਾਹੇ
 ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ ਚਾਹੇ ਮਿੱਤਰ ਹਨ—ਸਾਰੇ ਆਪੇ ਆਪਣੇ ਸੁਖ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਹੀ (ਮਨੁੱਖ ਦੇ) ਨਾਲ ਤੁਰੇ
 ਫਿਰਦੇ ਹਨ।1। ਰਹਾਉ।

ਹੇ ਭਾਈ! (ਸਭਨਾਂ ਦਾ) ਚਿੱਤ ਮੇਹ ਨਾਲ ਬੱਝਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (ਉਸ ਮੇਹ ਦੇ ਕਾਰਨ) ਹਰ ਕੋਈ ਇਹੀ
 ਆਖਦਾ ਹੈ 'ਇਹ ਮੇਰਾ ਹੈ, ਇਹ ਮੇਰਾ ਹੈ'। ਪਰ ਅਖ਼ੀਰਲੇ ਵੇਲੇ ਕੋਈ ਭੀ ਸਾਥੀ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ।
 (ਜਗਤ ਦੀ) ਇਹ ਅਚਰਜ ਮਰਯਾਦਾ ਚਲੀ ਆ ਰਹੀ ਹੈ।1।

ਹੇ ਮੂਰਖ ਮਨ! ਤੈਨੂੰ ਮੈਂ ਸਦਾ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਦੇ ਕੇ ਥੱਕ ਗਿਆ ਹਾਂ, ਤੂੰ ਅਜੇ ਭੀ ਅਕਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।
 ਹੇ ਨਾਨਕ! (ਆਖ—ਹੇ ਭਾਈ!) ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਿਫ਼ਤਿ-ਸਾਲਾਹ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾਂਦਾ ਹੈ,
 ਤਦੋਂ ਸੰਸਾਰ-ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਪਾਰ ਲੰਘ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।2।3।6। 38। 47।

ਸ਼ਬਦ ਮ: 9 — 3

ਸ਼ਬਦ ਮ: 4 — 6

ਸ਼ਬਦ ਮ: 5 — 38

..... —

.... ਜੋੜ ... 47